

ver en lovgivning, der udvider et frirum meget, og så giver lov til tilkøbsydelse her, men ikke andre steder. Altså, hvordan undgår man, at vi får et dobbelt system, at vi får dobbeltstandarder i den her sektor?

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Det er et omfattende lovforslag, fordi der er mange detaljer at tage stilling til i forhold til regelsættet. Men det er da rigtigt, at nu skal vi have kigget regelsættet igennem, og hvordan er det nu, man bliver godkendt som leverandør på området? Man skal certificeres til det, og man skal være en del af kvoten. Men det er jo netop et forsøg på at imødekomme den usikkerhed, der har været fra de eksisterende friplejehjem, der jo ikke rigtig har vidst hvordan og hvorledes, når f.eks. en kommune ville sige nej til, at en ældre borger måtte flytte på plejehjem.

Om noget kender hr. Martin Lidegaard jo situationen i Roskilde, hvor selv naboer til det eksisterende friplejehjem ikke har kunnet få en accept fra kommunen af, at de måtte flytte ind på det pågældende plejehjem. Så det her er måden, hvorpå vi sikrer en langsigtet og holdbar løsning i forhold til private og selvejende plejehjem.

Så har vi valgt ikke bare at give mulighed for, at man kan få støtte til friplejehjemmene, men også, at man kan have ustøttede friplejehjem inden for en kvote. Og når jeg har valgt at fastlægge en kvote, er det jo også for at have snor i, hvad der sker kapacitetsmæssigt på det her område, så vi eksempelvis ikke pludselig står med alt for mange boliger, som der så ikke er efterspørgsel efter.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Jamen det er fuldstændig rigtigt, at vi har ønsket at komme friplejehjemmene i møde. Men når nu de selv samme friplejehjem tilkendegiver, at de er glade for, at man gerne vil tage dem alvorligt, men at de nu får nogle nye barrierer, som gør det sværere, så synes jeg alligevel, vi bliver nødt til at lytte lidt til dem. I hvert fald bliver man nødt til at evaluere den her lovgivning meget nøje. Det håber jeg ministeren er enig i.

Så vil jeg gerne sige om tilkøbsydelse, at hvis man går ind på den tankegang, bliver man nødt til at definere en grundydelse, og så kan der ske to ting: Enten får man et centralistisk detailrytteri, hvor man skal ned i mindste detalje for at

kunne sige, hvad der er en grundydelse, og hvad der ikke er det. Eller også vil man med tiden uvægerlig få en glidende udvikling, hvor grundydelsen bliver mindre og mindre og tilkøbet større og større. Det er vores bekymring for tilkøbsydelse, og derfor kan jeg ikke lade være med at spørge her til sidst:

Hvad mener Dansk Folkeparti egentlig om tilkøbsydelse? Hvad mener Dansk Folkeparti om den rimelige bureaukratiske ordning, vi er ved at gennemføre her? Har man bare valgt her at læne sig op ad regeringen og ligge i slipstrømmen og ikke have nogen selvstændig holdning, eller er der stadig væk en eller anden form for social tone tilbage i Dansk Folkeparti?

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg skal sige, at jeg bestemt har lyttet meget til de eksisterende friplejehjem og også haft mange inddraget i arbejdet for netop at tage højde for deres synspunkter og for, hvordan vi allerbedst fik skruet et fornuftigt lovgrundlag sammen for plejehjemmenes vedkommende.

Kl. 14.30

Til diskussionen om tilkøb vil jeg sige: Hvis det nu vitterlig var sådan, at en kommune skulle have lov til også at lave andre aktiviteter, hvis man nu vitterlig havde det politiske synspunkt, at en kommune ikke bare skulle tage sig af kerneopgaver, men også af alle mulige andre opgaver, så er spørgsmålet: Hvordan skal man så gribe det an? Hvordan undgår man, at pengene bare flyder mellem det ene og det andet område? Hvordan sikrer man, at det er den reelle pris?

Man kan bare tage hjemmehjælpsområdet, hvor vi jo stadig væk, her 3 år efter at loven er indført, har enorme forskelle i den prisberegning, der finder sted i kommunerne, faktisk prisforskelle på mere end 100 pct. Det vidner jo om, hvor vanskeligt det er at få adskilt tingene og få de reelle tal frem. Det ville jo være noget helt andet, hvis man kunne lave en fuldstændig adskillelse af aktiviteterne med hensyn til, hvad det er for nogle aktiviteter, der foregår det ene sted, og hvad det er for nogle, der foregår det andet sted. Men det helt grundlæggende og principielle, der står tilbage, er jo, om man mener, at en kommune virkelig også skal have fri adgang til at hitte på, hvad den i øvrigt vil have af varer på hylden og kan finde på af ideer, der kan sælges til folk.